

Draga Veronika!

Prišel je čas, ko si morala oditi tja, kjer te bo vsak dan iz sna prebudila angelov melodija, kjer ne boš čutila bolečin, le blažen mir ...

Življenje je kot knjiga. List za listom, dan za dnem, nihče ne ve, kdaj bo ta roman napisal zadnjo stran.

Odšla si mnogo prezgodaj, s knjigo življenja nedokončano ...

Usoda ti je že v zibko polno čašo grenčice nalila. Bolezen ti že od otroštva ni prizanašala. A vendar, pogumno si čašo sprejela, grenkobo in gorje, vse za dobro si vzela.

Spoznali sva se leta 2011 na obnovitveni rehabilitaciji v Čatežu. Iz leta v leto je bil najin odnos lepši, polnejši in zadnja leta resnično prijateljski. Tebe je bilo lahko vzljubiti. Tvoj tihi šarm me je v trenutku osvojil; nekaj je bilo na tebi, kar me je pritegnilo in želela sem si te bolje spoznati. Na OR sva se vsako leto veliko družili, se pogovarjali, s skuterjem raziskovali okolico ... to so bile najine najlepše urice, saj sva obe neizmerno uživali. Pa popoldansko kopanje ..., kako si uživala v vodi. Rada si imela sonce, toploto in pogovor o tvojih hčerah, vnukih ... Zelo malo sva govorili o bolezni, slabem počutju in nasploh o slabih stvareh ... Izogibala si se takega pogovora, zato sem te še bolj spoštovala, saj sem vedela, da za nasmehom skrivaš bolečine. Kljub velikokrat slabemu počutju, si se vsak večer družila z nami. Nikoli nisi kazala svojega počutja. Tvoja urejenost, dobra volja, optimizem, srčnost in sočutnost do sočloveka so v meni in prenekaterem članu društva pustila nepozabne sledi. Tudi zapela in včasih celo zaplesala si rada. Vem, da te je vse to stalo veliko napora in da si izmučena, vendar v duši zadovoljna, legla k počitku, saj si vsem pokazala in dokazala, da se da, če se le hoče.

Bila si človek z veliko začetnico. Ponosna sem, da sem lahko bila tvoja prijateljica. Nekoč pa se zagotovo spet srečava in si privoščiva vse tisto, kar naju je osrečevalo.

***Vidim tvoj obraz,
slišim tvoj glas.
Še korak mi je znan,
ko sprašujem zaman ...
Zakaj te več ni?***

Milena